

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľiek **1/ Ing. E. H., 2/ J. U.**, zastúpených JUDr. K.K., advokátkou v Ž., proti odporcovi **S.**, zastúpenému Mgr. P.P., advokátom v M., **o určenie neplatnosti uznesení zhromaždenia vlastníkov bytov**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 21 C 122/2010, o dovolaní navrhovateľiek 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. júna 2011, sp.zn. 5 Co 150/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľiek 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. júna 2011, sp.zn. 5 Co 150/2011 v časti, v ktorej potvrdil rozsudok Okresného súdu Martin z 15. februára 2011, č.k. 21 C 122/2010-94 vo veci samej **o d m i e t a.**

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 21. júna 2011, sp.zn. 5 Co 150/2011 v časti, v ktorej potvrdil rozsudok Okresného súdu Martin z 15. februára 2011, č.k. 21 C 122/2010-94 vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania, **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 15. februára 2011, č.k. 21 C 122/2010-94 zamietol návrh na začatie konania, ktorý bol súdu doručený 24. mája 2010 a ktorým sa navrhovateľky 1/, 2/ domáhali, aby súd určil, že uznesenia prijaté na zhromaždení vlastníkov bytov bytového domu, súpísne číslo X., konanom dňa 9. mája 2010, sú neplatné. Navrhovateľkám 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 99,50 € na účet právneho zástupcu Mgr. P.P., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p. tým, že navrhovateľky 1/, 2/ nepreukázali existenciu

právneho vzťahu, ktorý by zakladal práva a povinnosti vo vzťahu medzi vlastníkami bytov a Spoločenstvom vlastníkov bytov, preto nemohol byť daný ani naliehavý záujem na rozhodnutí, že tento právny vzťah je neplatný. Uznesenie, ktoré by zakladalo práva a povinnosti vo vzťahu medzi vlastníkami bytov a Spoločenstvom vlastníkov bytov, ohľadne výpočtu príspevku do fondu prevádzky, údržby a opráv, na zhromaždení vlastníkov bytov S., dňa 9. mája 2010, prijaté nebolo. Na tomto zasadnutí odznela len informácia o tom, že podľa zákona č. 70/2010 Z.z., ktorým sa mení zákon č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, bol záväzným spôsobom stanovený spôsob výpočtu úhrady do fondu prevádzky, údržby a opráv a to podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania vo výške 99,50 €, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku.

Krajský súd v Žiline na odvolanie navrhovateľiek 1/, 2/ rozsudkom z 21. júna 2011, sp.zn. 5 Co 150/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, že navrhovateľky 1/, 2/ nepreukázali existenciu uznesenia, o ktorom by mal súd rozhodnúť, že je neplatné. Na zhromaždení vlastníkov bytov S. dňa 9. mája 2010 nebolo prijaté uznesenie, ktoré by zakladalo práva a povinnosti vo vzťahu medzi vlastníkami bytov a spoločenstvom vlastníkov bytov. Ohľadne výpočtu príspevku do fondu prevádzky, údržby a opráv na uvedenom zasadnutí bola prezentovaná informácia o tom, že podľa zákona č. 70/2010 Z.z. účinného od 11. februára 2010, ktorým sa mení zákon č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov bol záväzným spôsobom stanovený spôsob výpočtu úhrady do fondu prevádzky, údržby a opráv a to podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu. Navrhovateľky 1/, 2/ nepreukázali existenciu právneho vzťahu, ktorý by zakladal práva a povinnosti vo vzťahu medzi vlastníkami bytov a spoločenstvom vlastníkov bytov, z ktorého dôvodu nebol preukázaný naliehavý právny záujem na rozhodnutí, že uvedený právny vzťah je neplatný. K námietkam navrhovateľiek 1/, 2/, uvádzaným v podanom odvolaní, odvolací súd uviedol, že ani v tomto podaní navrhovateľky 1/, 2/ nepreukázali existenciu právneho vzťahu uznesenia, o ktorom by mal súd rozhodnúť, že je neplatné a pokiaľ ide o vedenie konané na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 5C 139/2009, uvedené konanie a prípadné rozhodnutie v tomto konaní nie je oprávnený preskúmať.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácií navrhovateľiek 1/, 2/, na ktorých založili svoje odvolacie dôvody a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie navrhovateľky 1/, 2/, ktoré navrhli rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené ich právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za takú vadu označili skutočnosť, že odvolací súd napriek tomu, že konštatoval, že navrhovateľky 1/, 2/ sa voči trovám konania odvolali správne, keďže došlo k zrejmej chybe, rozsudok prvostupňového súdu nezmenil ani nezrušil. Namietali, že odvolací súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s dôvodom úhrady trov prvostupňového konania, čo má za následok nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Mali za to, že v danom prípade nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže priamo zákon č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v ustanovení § 14 ods. 4 umožňuje prehlasovanému vlastníkovi obrátiť sa na súd. Podľa názoru dovolateľiek 1/, 2/ hlasovanie vlastníkov bytov bolo v rozpore so zákonom, čo spôsobuje jeho absolútnu neplatnosť. V dôvodoch dovolania rozoberali skutkový a právny stav veci.

Odporca sa vo vyjadrení k dovolaniu navrhovateľiek 1/, 2/ stotožnil s rozsudkami prvostupňového a odvolacieho súdu a navrhol, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľiek 1/, 2/ v plnom rozsahu zamietol a zaviazal ich k náhrade trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

K časti dovolania, ktorou navrhovateľky 1/, 2/ napadli rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, dovolací súd uvádza, že podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným

sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení dovolací súd nezistil.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovoľateľiek 1/, 2/ boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovoľateľkami 1/, 2/ vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania v tejto časti nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľiek 1/, 2/ v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Pokiaľ ide o časť dovolania, ktorou navrhovateľky 1/, 2/ napadli rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania, jeho prípustnosť treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania navrhovateľiek 1/, 2/ v tejto časti z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných

procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

So zreteľom na navrhovateľkami 1/, 2/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods.1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods.1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) tiež vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods.1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. i právna teória civilného procesu vymedzila požiadavky na kvalitatívnu správnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Medzi tieto patria požiadavky vzťahujúce sa na hodnotenie dôkazov. Z formulácie § 132 O.s.p. vyplýva, že súd je povinný dôkazy navzájom si odporujúce hodnotiť a ďalej zdôvodniť prečo niektoré z nich považuje za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy a prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Rozhodnutiu súdu vo veci samej musí teda predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu – dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie (I. ÚS 52/03). Nedostatky odôvodnenia rozhodnutia v hodnotení dôkazov spolu s nevysvetlením dôvodov, prečo sa súd odmietol zaoberať navrhnutými dôkazmi preto môžu zakladať vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Neznamená to však bez ďalšieho, že každý nedostatok odôvodnenia rozhodnutia automaticky zakladá jeho nepreskúmateľnosť (či arbitrárnosť). V každom jednotlivom prípade súd skúma intenzitu porušenia vzhľadom k odôvodnenosti rozhodnutia ako celku.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách prvostupňového konania, nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, keď úplne bez odôvodnenia ponechal odvolací súd námietky navrhovateliek 1/, 2/ týkajúce sa trov prvostupňového konania. Hoci tieto odvolacie námietky navrhovateliek 1/, 2/ v rozsudku písomne uviedol, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nimi vôbec nezaoberal.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je v tejto časti nepreskúmateľné a zmätočné, čo malo za následok porušenie práva dovolateľiek 1/, 2/ na spravodlivé súdne konanie a odňatie možnosti dovolateľiek 1/, 2/ konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že dovolateľky 1/, 2/ mylne namietajú, že odvolací súd konštatoval dôvodnosť odvolania proti výroku rozsudku prvostupňového súdu o trovách konania, keď uviedol, že v danom prípade ide o zrejmu chybu, keďže súdny poplatok zaplatili navrhovateľky 1/, 2/, nakoľko ide o tvrdenie navrhovateliek 1/, 2/, ktoré odvolací súd uviedol pri opise obsahu nimi podaného odvolania a nie o konštatovanie, resp. právny záver odvolacieho súdu.

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo v tejto časti k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy

zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania, ako aj o trovách odvolacieho konania podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. apríla 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová